

PROP DE VOSALTRES

Sobre el matrimoni cristià

Fa uns dies vaig tenir la sort i l'honor d'exposar un tema molt debatut en aquests últims temps. El títol era «El matrimoni en la societat d'avui». Formava part d'un cicle de conferències organitzat pel Departament de Ciències Jurídiques de l'IEI, en col·laboració amb el Bisbat i l'Institut Superior de Ciències Religioses de Lleida (IREL). Va ser l'última de les tres que es van programar sobre Matrimoni i Dret Canònic.

Des d'un primer moment vaig pensar que, com a bisbe, se'm demanava una exposició de com defineix i tracta el matrimoni l'Església catòlica. S'afegia, a més, l'adjectiu actual com a concreció o complement al desenvolupament del què ha suposat per a aquest sagrament l'últim document del papa Francesc sobre aquest tema. Es tracta de l'exhortació apostòlica *L'alegria de l'Amor*, que ha tingut una bona acollida a nivell general, tot i que s'han aixecat algunes veus demanant alguns aclariments sobre determinats aspectes que afecten a unes situacions d'encaix complicat en l'ordenament canònic. Aquesta segona qüestió va ser abordada en les dues primeres conferències per ex-

perts en dret i responien als següents enunciats: «Motius pels quals cal plantejar la nul·litat matrimonial» (6 d'octubre) i «Actualitat sobre el procés de nul·litat endegat pel papa Francesc» (3 de novembre). La primera ja la vaig anunciar en una glosa del passat mes de juny, ressaltant l'essencial així com els capítols en què es dividia l'exhortació.

La meua aportació va consistir en exposar amb claredat l'ensenyament de l'Església sobre el matrimoni cristià. No era menor l'encàrrec rebut i tenia les seves dificultats per l'ambient que en l'actualitat envolta el seu tractament. Fins i tot, en ocasions, amb la pretensió que l'Església silenciï la seva doctrina o que l'acomodi als plantejaments que re-

geixen en l'anomenat univers sociocultural del món d'avui. No és el cas dels organitzadors d'aquest cicle celebrat a la nostra ciutat, que, abstenint-se de marcar directrius, van donar-me completa llibertat en la meua exposició.

Vaig proposar el següent esquema de treball: en forma de petits capítols, responent al títol de la conferència i al cicle; contextualitzant el marc del tema proposat; aportant una síntesi doctrinal sobre el matrimoni catòlic; informant sobre alguns textos recents de l'Església sobre el sagrament del matrimoni i, finalment, mostrant els diversos matisos en la percepció de la institució matrimonial des dels documents esmentats i, sobretot, des de *L'alegria de l'Amor*.

Finalment, en una mena de conclusió, vaig voler incidir en la importància fonamental que l'Església ha donat des de sempre al matrimoni. Vaig recordar l'immens treball de persones i institucions cap al matrimoni i la família cristiana en els últims anys. Vaig fer notar el dret de l'Església a exposar amb tota llibertat els seus propis plantejaments sobre els diferents àmbits en què es mou l'ésser humà, acceptant amb profund respecte altres posicionaments mentre no siguin atemptatoris a la dignitat de la persona.

Per acabar vaig exposar els matisos, pastoralment positius, que ha volgut introduir el papa Francesc en aquest important tema, que resumia en la conjugació de tres verbs: acompanyar, discernir i integrar la fragilitat. Ens aconsellava a tots fomentar i augmentar la preparació per a l'accés al matrimoni i ens demanava una major atenció a les persones que, sumides en dificultats i irregularitats, necessiten d'una ajuda especial per aconseguir el que és fonamental en tot cristià, la trobada amb Crist.

† **Salvador Giménez Valls**
Bisbe de Lleida

NOTÍCIES

Confirmacions a Alpicat

Dissabte dia 19 de novembre, vigília del tancament de l'Any de la Misericòrdia i Solemnitat de Crist Rei, a la parròquia d'Alpicat es van confirmar dinou noies i un noi.

Una celebració de les moltes que hi ha a les nostres parròquies i escoles però, com sempre, amb molta il·lusió per part dels confirmands, les famílies i la comunitat cristiana que els acompanyava. El bisbe Salvador va presidir la celebració i va esperonar a tots els presents a no defallir en el seguiment de Crist, posant-lo en el centre de les nostres activitats, de la nostra història. També va expressar que malgrat les moltes adversitats culturals i ambientals, la vida cristiana no s'esgota. «El Crist continua presidint la vida de molts.»

MISSIONERS DE LLEIDA

«Per què vas sortir de la teva terra» (III)

Per què vaig sortir com a missioner des de Lleida?

Doncs, perquè quan

tenia divuit anys sovint em preguntava què volia fer de la meua vida. No tenia les coses massa clares. I va ser just en aquesta etapa, que vaig tenir la sort de trobar una persona, un prevere, que em va acompanyar espiritualment i em va ajudar a fer un discerniment.

També necessitava comprendre què volia Déu de mi. I va ser quan vaig passar de la pregunta sobre què vull jo de la meua vida a preguntar-me què vol Déu de la meua vida?

Va ser d'aquesta manera que vaig començar a descobrir que Déu em convidava a la vocació missionera; a deixar casa meua per anar a compartir el que Jesús havia fet i continuava fent en la meua vida, com a experiència joiosa.

Després d'una formació, i com a membre associat d'una congregació missionera, vaig anar a Burkina Faso, situat a l'Àfrica Occidental. Vaig viure-hi pràcticament sis anys de la meua vida durant els quals vaig ser realment feliç. Tot i que, com sempre, en la vida sorgeixen dificultats.

Allà vaig treballar, junt a un equip de persones, en un centre diocesà i en una parròquia, acompanyant psico-espiritualment persones i també organitzant tallers de formació. He de dir que aquells sis anys viscuts a Burkina Faso van ser molt enriquidors. M'han ajudat molt com a persona, com a cristià i com a prevere.

Us recomano i animo a viure l'experiència de sortir d'un mateix, de sortir de casa i obrir-se a una nova realitat. Dono moltes gràcies a Déu per la vocació missionera que m'ha concedit i també per aquests anys viscuts amb joia a Burkina Faso.

Mn. Carles Sanmartín

Trobada de Vida Creixent

El moviment de Vida Creixent es va reunir el passat 17 de novembre als Jardins del Segrià. Va ser un dia de recés al voltant del tema «L'acolliment del pobre, entraïny del cristianisme». Un dia dedicat a la pregària personal i a la meditació en silenci en els acollidors jardins als afores de la ciutat, per interrogar-nos si el nostre comportament personal està d'acord amb els principis que han de guiar la nostra vida.

Mn. Ramon Prat va anar desenvolupant el contingut de la trobada; ens va remarcar que Jesucrist és l'acolliment i l'hospitalitat. On hi ha amor allí hi ha Déu. Nosaltres som

aprenents. Però avui és possible un acolliment joïós, crític i eficaç? Sí, si dins nostre portem un agulló que ens fa peregrins vers l'amor. Va ser un dia molt ben aprofitat. Vam ser unes

60 persones. Després de dinar es va celebrar l'Eucaristia concelebrada per Mn. Prat i Mn. Batiste, als qui donem les gràcies pel temps i les atencions que ens van dedicar.

«Déu ens estima per solidaritzar-se amb els qui pateixen»

La psicòloga Marta Trepà va impartir, el passat 10 de novembre, la segona conferència dintre del cicle de ponències «Celebrar». La psicòloga va impartir la conferència «El goig de la celebració» en una sala d'actes de l'IREL plena de gom a gom. Marta Trepà va agafar com

a fil conductor de la seva xerrada els textos de la beata Juliana de Norwich, una teòloga anglesa del segle XIV. Trepà va explicar que Juliana de Norwich dóna una imatge de l'amor de Déu alegre i compassiu. I la va posar en contraposició a la teologia medieval de l'època que se centrava

en el fet que «el pecat ofèn a Déu i li roba l'honor». I per reparar aquest honor la teologia medieval exigia «un plus de compensació». I d'aquesta manera, segons Trepà, es posava en segon terme «la bondat de l'amor de la creació». La psicòloga va vincular aquesta interpretació de la teologia amb l'instint de vida i l'instint de mort que segles més tard desenvolupà Sigmund Freud. Segons Trepà «Déu se solidaritza amb el patiment, no és un Déu de morts, és un Déu de vius».

En aquest sentit, va destacar que «Déu ens estima per solidaritzar-se amb els qui pateixen», i precisament això ens «ho hem de creure i treballar-ho».

I per portar això a la vida quotidiana, la conferenciant va proposar tres respostes: l'ascètica, la contemplativa i la profètica.

LA VEU DEL PAPA FRANCESC

Amb aquestes obres de misericòrdia el Senyor ens convida a un gest de gran humanitat: compartir. El qui està malalt sovint se sent sol. Una visita pot fer que la persona malalta se senti menys sola i una mica de companyia és una medicina immillorable! Un somriure, una carícia, una encaixada de mans són gestos senzills, però molt importants per a qui se sent abandonat a si mateix. Quantes persones es dediquen a visitar els malalts als hospitals o a casa seva! És una obra de voluntariat impagable. Els hospitals són veritables «catedrals del dolor»,

Visitar els malalts i els qui estan a la presó

on, però, es fa evident també la força de la caritat que dóna suport i manifesta compassió.

Visitar les persones empresonades és una obra de misericòrdia que sobretot avui assumeix un valor particular per les diverses formes de justicialisme a què ens veiem sotmesos. Que ningú no assenyali amb el

dit ningú. Siguem tots instruments de misericòrdia, amb actituds de compartir i de respecte. Penso sovint en els empresonats... hi penso sovint, els porto en el cor. Em pregunto què els ha portat a delinquir i com han pogut cedir a les diferents formes de mal. Això no obstant, junt amb aquest pensament sento que

tots necessiten proximitat i tendresa, perquè la misericòrdia de Déu fa meravelles.

Aquestes obres de misericòrdia són antigues i tanmateix sempre actuals. No caiguem en la indiferència, siguem instruments de la misericòrdia de Déu. Això ens farà més bé a nosaltres que als altres, perquè la misericòrdia passa a través d'un gest, d'una paraula, d'una visita, i aquesta misericòrdia és un acte per tornar joia i dignitat a qui l'ha perduda.

(Dimecres, 9 de novembre de 2016.)

Acord entre el Bisbat de Lleida i el Centre Sant Joan de Déu

El Bisbat de Lleida i Sant Joan de Déu Terres de Lleida, entitat que integra el Centre Sant Joan de Déu d'Almacelles i el futur nou hospital de salut mental de la capital del Segrià, han establert les bases per a la futura llar-residència.

L'equipament, amb una capacitat de 30 places, prestarà atenció social i sanitària a persones amb trastorns de salut mental. El bisbe Salvador Giménez i el director-gerent de Sant Joan de Déu Terres de Lleida, Pere Vallribera, han formalitzat un acord de col·laboració per a ubicar la llar-residència de salut mental als espais residencials de la Casa de l'Església (Acadèmia Mariana). Aquest conveni té una vigència de 15 anys. La previsió per a la posada en marxa de la llar és durant el primer trimestre del 2017.

La llar-residència es planteja com un servei social obert d'acolliment residencial substitutiu de la mateixa llar, temporal o permanent, per atendre a per-

sones amb necessitats vinculades a la salut mental. L'objectiu és facilitar a la persona un entorn adequat i adaptat als requeriments d'assistència i suport, a l'hora que es potencia la seva autonomia personal i social i la seva integració a la vida comunitària.

Càritas: Acció/reflexió

Aquest passat 11 de novembre més de 60 persones vinculades a les Càritas de Lleida, Solsona i Urgell (tècnics contractats i voluntaris amb responsabilitats diverses) varen trobar-se al Sant Crist de Balaguer per tenir la jornada anual de formació. Aquest cop el tema va versar sobre l'eix acció/reflexió a Càritas.

La trobada va tenir també com a objectiu possibilitar la convivència dels treballadors i voluntaris de Càritas, els quals diàriament estan en primera línia atenent i acompanyant a persones en situació de necessitat.

En un primer moment, Mn. Carles Sanmartín, delegat de Càritas Lleida, va fer una aportació aproxi-

mant-se als conceptes d'acció i de reflexió, per endinsar-se en com es veu i es viu aquest eix acció/reflexió des de la realitat de Càritas. També va considerar tenir molt present el Model d'Acció Social (MAS) de Càritas, en el qual s'indica que «cal fer de la reflexió sobre l'acció no una cosa extraordinària que es fa de tant en tant, sinó la praxi habitual».

Després va haver-hi una taula rodona amb tres testimonis que varen compartir reflexions i experiències positives d'acció-reflexió.

Una enquesta personal i un treball en grups varen servir per completar un matí formatiu i de convivència, viscut en coordinació i en comunió eclesial.

REFLEXIONS

Saber discernir les circumstàncies de cada decisió

En el capítol 8 de l'exhortació *Amoris Laetitia*, el papa Francesc dóna orientacions sobre el tracte a les parelles en «situació irregular», que poden fer llum sobre l'actitud de tota l'Església, i de nosaltres, respecte al món complex que vivim. El Papa insisteix: l'actitud bàsica d'acolliment i d'integració ha de portar a un acurat discerniment de la situació real de cada persona i de cada grup. Acollir i estimar aquest món és mirar amb simpatia la gent d'avui amb tots els corrents que influeixen en la seva manera de ser i de viure.

Cal encara fer un nou pas que també el Papa subratlla. A l'hora de tractar a una persona o a un grup concret, cal estar atent a la realitat única i irreplicable de cada «altre». L'actitud de discerniment ha de portar a una mirada oberta a les circumstàncies de cada persona i de cadascun dels seus actes. *Amoris Laetitia* insisteix molt en la necessitat d'entendre que una persona no actua mai de manera absolutament neta i lliure, més enllà de tota influència. «L'Església posseeix una sòlida reflexió a propòsit dels condicionaments i circumstàncies atenuants d'una acció» (AL 301). I cita el *Catecisme de l'Església catòlica*: «La imputabilitat i la responsabilitat d'una acció poden quedar disminuïdes i àdhuc suprimides a causa de la ignorància, la inadvertència, el temor, els hàbits, els afectes desordenats i altres factors psíquics i socials» (CEC 1735 citat a AL 302). El Papa valora i respecta de tal manera aquesta riquesa i ambigüitat de les nostres accions, que fa una afirmació fins i tot sorprenent: «Per això, ja no és possible dir que tots els qui es troben en alguna situació anomenada "irregular" viuen en una situació de pecat mortal, privats de la gràcia santificant» (AL 301).

Parla de les parelles, però sens dubte, aquesta mirada comprensiva portada per un amor sincer a tothom, que vol respectar adequadament el misteri que és cada persona i les seves decisions, és una lliçó per a tots en la manera d'obrir-nos a la nostra gent i al nostre món.

Gaspar Mora

Professor emèrit de la FTC

AGENDA

► Diumenge, 18 de desembre:

—A les 12 h, Eucaristia presidida pel Sr. Bisbe a la Catedral.

► Dimarts, 20 de desembre:

—A les 20 h, taula rodona a la parròquia de Sant Martí, «Les nostres vivències del Nadal». Moderador: Juan Luis Salinas.

► Dijous, 22 de desembre:

—A les 12 h, felicitació del Sr. Bisbe als mossens grans i a la Cúria.

► Divendres, 23 de desembre:

—A les 20 h, Vetlla de Nadal, Delegació de Pastoral de Joves, a la parròquia de Sant Andreu.

► Diumenge, 25 de desembre. Nadal:

—A les 11 h, Eucaristia presidida pel Sr. Bisbe al centre penitenciari de Ponent.

LECTURES DE LA MISSA DIÀRIA I SANTORAL

19. ■ Dilluns (litúrgia de les hores: 4a setmana) [Jt 13,2-7.24-25a / Sl 70 / Lc 1,5-25]. Sant Anastasi I, papa (399-401) i mr.; sant Nemesi, mr.; beat Urbà V, papa (occità, 1362-1370); santa Fausta, mare de família, mr.; santa Eva, mare dels humans.

20. ■ Dimarts [Is 7,10-14 / Sl 23 / Lc 1,26-38]. Sant Benjamí, patriarca; sant Domènec (Domingo) de Silos, abat benedictí; sant Macari, prev. i mr.

21. ■ Dimecres [Ct 2,8-14 (o bé: So 3,14-18a) / Sl 32 / Lc 1,39-45].

Sant Pere Canisi (1521-1597), prev. jesuïta i doctor de l'Església, nat a Nimega; sant Severí, bisbe i mr.; sant Glicerí, prev. i mr.; sant Temístocles, mr.

22. ■ Dijous [1S 1,24-28 / Sl 1S 2,1-8 / Lc 1,46-56]. Santa Francesca-Xaviera Cabrini, vg., fund., patrona dels emigrants; sant Zenó o Zenon, mr.; santa Helena, vg. clarrissa.

23. ■ Divendres [Ml 3,1-4;4,5-6 / Sl 24 / Lc 1,57-66]. Sant Joan de Kety (1390-1473), prev. de Cracòvia; sant Sèrvul el Paralític.

24. ■ Dissabte [2S 7,1-5.8b-12.14a.16 / Sl 88 / Lc 1,67-79]. Sant Delfí, bisbe; santa Adela, abadesa; santa Irmina, vg., princesa.

25. □ Diumenge vinent, Nadal de Nostre Senyor Jesucrist, a Betlem de Judà (litúrgia de les hores: de la Solemnitat). [Nit: Is 9,1-3.5-6 / Sl 95 / Tt 2,11-14 / Lc 2,1-14. Alba: Is 62,11-12 / Sl 96 / Tt 3,4-7 / Lc 2,15-20. Dia: Is 52,7-10 / Sl 97 / He 1,1-6 / Jo 1,1-18 (o bé, més breu: 1,1-5.9-14)]. Mare de Déu de Betlem o del Pessebre; santa Anastàsia, mr. (s. iv).

Diumenge IV d'Advent

COMENTARI

La noia tindrà un fill i li posarà Emmanuel

El somni de Sant Josep (1773), d'Anton Raphael Mengs

Acaz ha rebut d'Isaïes la crida a *no deixar-se intimidar* pels qui volen destronar-lo com a rei de Judà. Ha de tenir fe en el Senyor! Per això és convidat a *demanar un senyal* que confirmi l'origen diví de la crida.

Acaz respon: «No en vull demanar cap!»

Paraules boniques que amaguen la realitat: ja té decidit actuar al marge de Déu.

Però el Senyor pren la iniciativa amb un senyal: la noia tindrà un fill i li posarà Emmanuel.

L'autèntic «senyal» definitiu de què Déu és amb nosaltres serà quan la Verge de Natzaret ens donarà el Déu-fet-home-com-nosaltres.

El «senyal» diví del Nadal reclama (com tot senyal) veure'l, entendre'l i fer-ne cas.

Pau, destinat a anunciar la Bona Nova de Déu, confessa que ser apòstol missioner del seu Nom a tots els pobles és un *do* que es fonamenta en el saber-se escollit per anunciar l'Evangelí de Déu que té en el seu Fill Jesucrist, el seu revelador i contingut.

«Evangelí» que és *poder de Déu per a salvar els qui creuen* (Rm 1,16) si, a més de predicat de paraula, és testimoni amb els fets.

Josep protagonitza la resposta mòdica a Déu, a l'inrevés d'Acáz. El «senyal» diví que rep és dramàtic: *Abans de viure junts, Maria es trobà que esperava un fill per obra de l'Esperit Sant.*

Josep sap que no ha tingut part en la concepció del fill que espera la seva esposa. La llei jueva (Dt 22,20s) preveia que, si Josep declara això, Maria seria *apedregada* per adúltera.

Mentre Josep, *home bo*, hi pensava, un àngel del Senyor li digué: «No tinguis por»; com li havia dit l'àngel Gabriel a Maria (Lc 1,26s). Llavors Josep es despertà i, complint el que l'àngel del Senyor li havia manat, la prengué a casa com a esposa.

«Despertar-nos» prenent consciència del designi de Déu sobre nosaltres i *complir el que el Senyor ens mana* és la manera de preparar-nos per al Nadal.

Mn. José Luis Arín

▶ Lectura del llibre d'Isaïes (Is 7,10-14)

En aquells dies, el Senyor digué a Acáz: «Demana al Senyor, el teu Déu, un senyal prodigiós, tan avall com vulguis, a les profunditats del país dels morts, o tan amunt com vulguis, dalt al cel.» Acáz respongué: «No en vull demanar cap; no vull temptar el Senyor.» Llavors digué Isaïes: «Escolteu, doncs, casa de David: No en teniu prou de fer-vos pesats als homes que fins us feu pesats al meu Déu? Per això el Senyor mateix us donarà un senyal: La noia tindrà un fill i li posarà Emmanuel.»

▶ Salm responsorial (23)

R. *Ha d'entrar el Senyor, el rei de la glòria.*

És del Senyor la terra i tot el que s'hi mou, / el món i tots els qui l'habiten. / Li ha posat els fonaments dins els mars, / i les bases, a les fonts dels rius. R.

Qui pot pujar a la muntanya del Senyor? / Qui pot estar-se al recinte sagrat? / El qui té el cor sincer i les mans sense culpa, / que no confia en els déus falsos. R.

Rebrà benediccions del Senyor, / rebrà els favors del Déu que salva. / Aquests són els qui vénen a buscar-vos, Senyor, / per veure-us de cara, Déu de Jacob. R.

▶ Lectura de la carta de sant Pau als cristians de Roma (Rm 1,1-7)

Pau, servent de Jesucrist, cridat a ser apòstol, destinat a anunciar la bona nova de Déu, que ell ja havia promès pels seus profetes en les escriptures santes. Aquesta bona nova es refereix al seu Fill Jesucrist, Senyor nostre, el qual, pel seu llinatge humà, nasqué de David, però per l'esperit que santifica va ser constituït Fill poderós de Déu des que va ressuscitar d'entre els morts. Per ell he rebut el do de ser apòstol, missioner del seu nom a gent de tots els pobles, perquè siguin obedients a la fe. Entre aquests hi sou vosaltres, que Jesucrist ha cridat. Als cristians de Roma, estimats de Déu, cridats a ser-li consagrats, us desitjo la gràcia i la pau de Déu, Pare nostre, i de Jesucrist, el Senyor.

▶ Lectura de l'evangelí segons sant Mateu (Mt 1,18-24)

Jesús, el Messies, vingué al món d'aquesta manera: Maria, la seva mare, promesa amb Josep, abans de viure junts es trobà que esperava un fill per obra de l'Esperit Sant. Josep, el seu espòs, que era un home bo, no volent fer-ho saber públicament, es proposava de desfer en secret l'acord matrimonial. Mentre ell hi pensava, se li aparegué en somni un àngel del Senyor que li digué: «Josep, fill de David, no tinguis por de prendre a casa teva Maria com a esposa. És cert que ella ha concebut per obra de l'Esperit Sant; ha de tenir un fill i li has de posar el nom de Jesús, perquè ell salvarà dels pecats el seu poble.» Tot això va succeir perquè es complís el que el Senyor havia anunciat pel profeta: «La verge tindrà un fill, i li posaran Emmanuel», que vol dir Déu és amb nosaltres. Josep es despertà i, complint el que l'àngel del Senyor li havia manat, la prengué a casa com a esposa.

▶ Lectura del libro de Isaías (Is 7,10-14)

En aquellos días, el Señor habló a Acáz: «Pide una señal al Señor, tu Dios: en lo hondo del abismo o en lo alto del cielo». Respondió Acáz: «No la pido, no quiero tentar al Señor.»

Entonces dijo Dios: «Escucha, casa de David: ¿No os basta cansar a los hombres, que cansáis incluso a mi Dios? Pues el Señor, por su cuenta, os dará una señal: mirad: la virgen está encinta y da a luz un hijo, y le pondrá por nombre Emmanuel, que significa “Dios-con-nosotros”.»

▶ Salmo responsorial (23)

R. *Va a entrar el Señor, él es el Rey de la gloria.*

Del Señor es la tierra y cuanto la llena, / el orbe y todos sus habitantes: / él la fundó sobre los mares, / él la afianzó sobre los ríos. R.

¿Quién puede subir al monte del Señor? / ¿Quién puede estar en el recinto sacro? / El hombre de manos inocentes / y puro corazón, / que no confia en los ídolos. R.

Ése recibirá la bendición del Señor, / le hará justicia el Dios de salvación. / Éste es el grupo que busca al Señor, / que viene a tu presencia, Dios de Jacob. R.

▶ Lectura de la carta del apóstol san Pablo a los romanos (Rm 1,1-7)

Pablo, siervo de Cristo Jesús, llamado a ser apóstol, escogido para anunciar el Evangelio de Dios. Este Evangelio, prometido ya por sus profetas en las Escrituras Santas, se refiere a su Hijo, nacido, según la carne, de la estirpe de David; constituido, según el Espíritu Santo, Hijo de Dios, con pleno poder por su resurrección de la muerte: Jesucristo, nuestro Señor.

Por él hemos recibido este don y esta misión: hacer que todos los gentiles respondan a la fe, para gloria de su nombre. Entre ellos estáis también vosotros, llamados por Cristo Jesús. A todos los de Roma, a quienes Dios ama y ha llamado a formar parte de los santos, os deseo la gracia y la paz de Dios, nuestro Padre, y del Señor Jesucristo.

▶ Lectura del santo evangelio según san Mateo (Mt 1,18-24)

El nacimiento de Jesucristo fue de esta manera: María, su madre, estaba desposada con José y, antes de vivir juntos, resultó que ella esperaba un hijo por obra del Espíritu Santo. José, su esposo, que era justo y no quería denunciarla, decidió repudiarla en secreto. Pero, apenas había tomado esta resolución, se le apareció en sueños un ángel del Señor que le dijo: «José, hijo de David, no tengas reparo en llevar a María, tu mujer, porque la criatura que hay en ella viene del Espíritu Santo. Dará a luz un hijo, y tú le pondrás por nombre Jesús, porque él salvará a su pueblo de los pecados». Todo esto sucedió para que se cumpliera lo que había dicho el Señor por el Profeta: «Mirad: la Virgen concebirá y dará a luz un hijo y le pondrá por nombre Emmanuel, que significa “Dios-con-nosotros”». Cuando José se despertó, hizo lo que le había mandado el ángel del Señor y se llevó a casa a su mujer.